

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 561 Usque Ad Annum 633

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117832

§.16. Patrum Eloquentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66072)

§. XVI.

Patrum Eloquentia.

Quæ cum ita sint, nemo existimet, Patres Eloquentiæ laude privari posse, etiamsi Latinum & Græcum non æque terse ac antiqui Oratores pronunciantur. S. Paulus Græco suo Sermonem semibarbaro nihilominus, quæ vult, demonstrat, convincit, movet, terret, jamque dicentis Oratio blanda, jam flexibilis, jam vehemens est. Eloquentiam ab elocutione, quæ quasi cortex illius est, scite distinguamus. Quacunque lingua & utcunque impolite loquaris, eloquens eris, si scias optima argumenta seligere & ea redigere in ordinem; si res vivis coloribus depinxeris, si idoneis ad movendum figuris usus fueris. Non ita quidem Auditor oratione tua delectabitur, sed nihilominus persuadebis. Si secundum æquitatem cum Patribus agere volumus, non eos cum Demosthene & Cicerone, qui eosdem tot Sæculis præcesserunt, conferre oportet, sed cum illis qui ipsorum ævo floruerunt. S. Ambrosius Symmacho, S. Basilus Libanio comparandus est. Quantam deprehenditis diversitatem! quam solida & omni furore carens est Basilii oratio! econtra Libanii quam vana, quam insulsa, quam puerilis!

V. Mæurs.
Ch. n. 40.
Hist. L. I.
n. 45.

Inficiari nemo potest, S. Chryso-
 stomum in suis Sermonibus dicendi artem
 non tam perite texisse ac Demosthenem,
 sed quæsitam Lectoribus apparere; at
 non minor in eo quam in Demosthene
 solertis Oratoris elucet prudentia. Sa-
 pienter judicat, quando sibi loquendum,
 quando tacendum sit; quid dicendum,
 qua de re differendum, & quinam mo-
 tus excitandi sint, quinam reprimendi.
 Mementote quam callide se gesserit in
 tumultu ob Statuas commoto. *Hist. l. XIX.*
 Primo *n. 12.*
 septem diebus silet, dum exortæ Sedi-
 tionis furor deferbuisset, & adventanti-
 bus Imperatoris Mandatariis Homilias
 abrumpit. Dum deinde Cathedram ite-
 rum conscendit, afflicto populo condo-
 let, nec nisi post elapsos aliquot dies con-
 suetam S. Scripturæ explicationem repe-
 tit. Ex ejusmodi solertia, quanta arte
 Orator valeat, potius æstimandum est,
 quam si subtilem Transitionis rationem,
 aut elegantissimam Prosopopœjam exco-
 gitaverit. Ita S. Augustinus illa convi-
 via *Agapes* dicta, postquam graves abu-
 sus irreperant, aboliturus per biduum
 sapius peroravit ad populum, & nihil
 se profecisse putavit, quamdiu nihil nisi
 plausus retulit, tunc vero bene sperare
 cœpit, ubi lacrymas fluere conspexit;
 nec cessavit, donec quod desiderabat,
 obtinisset. Ita S. Ambrosius, cum eum
Hist. Eccles. Tom. VIII. S Justi-

Justina persequeretur, populum consolatur, confirmat, in Officio continet. Sermonem materiæ, tempori, Auditorum affectibus accommodat.

Veteres, quis Orator esset, definiētes dixerunt, esse Virum probum, qui Arte benedicendi polleret. Apposite profecto! nam jam prope persuasit, qui Auditorum fiduciam sibi acquisivit. Qui malus esse creditur & versutus, nequidem auditur. Viro ignoto non fidimus; illi soli benevolas aures dare solemus, de cujus scientia & recta voluntate non dubitamus. Jam vestrum judicium sit, Lectores! an illorum Sæculorum Episcopi viri fuerint, qui apte dicere ad persuadendum, imo persuadere, possent; viri, quorum exploratissima erat virtus, Doctrina eximia, & omni exceptione major Auctoritas. Ipsum orationis Exordium, sola tantorum virorum præsentia persuadebat. Quis denique resistere potuisset viris, qui Auctoritati, quanta in hominibus esse potest, curam singularem in adjuvandis suæ Ecclesiæ pauperibus, & summam industriam ad concilianda sibi omnium subditorum corda conjungebant?

§. XVII.

Antiquitas studiosè requirenda.

Infinitas igitur Deo ter Maximo gratias agere tenemur, cujus Providentia factum,